

WIELKOPOLSKI WOJEWÓDZKI INSPEKTOR
INSPEKCJI HANDLOWEJ
Al. Marcinkowskiego 3, 61-745 Poznań

Poznań, dnia 16 grudnia 2024 r.

D/PI.UH.8361.66.2024
ZPO

„GOLIAT JANUSZ POLASZEK” sp. z o.o.
ul. Pilotów 9
64-920 Piła

DECYZJA

Wielkopolski Wojewódzki Inspektor Inspekcji Handlowej działając na podstawie art. 104 § 1 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. *Kodeks postępowania administracyjnego* (t.j. Dz. U. z 2024 r., poz. 572), zwanej dalej „Kpa” oraz art. 91 pkt 25 i pkt 26 lit. c w zw. z art. 92 pkt 5 i 6 oraz w zw. z art. 93 ust. 2, 3 i 5 ustawy z dnia 11 września 2015 r. *o zużytych sprzęcie elektrycznym i elektronicznym* (t.j. Dz. U. z 2024 r., poz. 573), zwanej dalej „ustawą”, po przeprowadzeniu postępowania administracyjnego,

wymierza

przedsiębiorcy „GOLIAT JANUSZ POLASZEK” sp. z o.o., ul. Kowieńska nr 7 lok. 3, 03-438 Warszawa, NIP: 7642430444, karę pieniężną w wysokości 5.000,00 zł (słownie: pięć tysięcy złotych 00/100), za niewykonanie obowiązków określonych w art. 37 ust. 4 i art. 39 pkt 2 ustawy. Należność tytułem nałożonej kary pieniężnej strona postępowania administracyjnego (przedsiębiorca) zobowiązana jest uiścić na rachunek bankowy Wojewódzkiego Inspektoratu Inspekcji Handlowej w Poznaniu, Nr konta NBP O/O Poznań: 96 1010 1469 0032 7422 3100 0000, w terminie 14 dni od dnia, w którym decyzja o wymierzeniu administracyjnej kary pieniężnej stała się ostateczna.

UZASADNIENIE

W dniach od 7 do 14 czerwca 2024 r. inspektorzy Wojewódzkiego Inspektoratu Inspekcji Handlowej w Poznaniu przeprowadzili kontrolę w sklepie internetowym <https://goliathome.pl>, ul. Pilotów 9, 64-920 Piła prowadzonym przez „GOLIAT JANUSZ POLASZEK” sp. z o.o., ul. Kowieńska nr 7 lok. 3, 03-438 Warszawa, NIP: 7642430444.

Celem kontroli było między innymi sprawdzenie przestrzegania przez dystrybutora przepisów zawartych w art. 37 i 39 ustawy.

W wyniku czynności kontrolnych stwierdzono, że kontrolowany przedsiębiorca jest dystrybutorem w rozumieniu art. 4 pkt 2 ustawy.

Stwierdzono także, iż wbrew przepisowi art. 37 ust. 4 ustawy kontrolowany przedsiębiorca udostępniając na rynku sprzęt elektryczny i elektroniczny (między innymi elektryczne lampki choinkowe) za pomocą środków porozumiewania się na odległość w sklepie internetowym pod adresem <https://goliathome.pl/> nie przekazał informacji o których mowa w art. 37 ust. 1-3 ustawy w sposób umożliwiający zapoznanie się z nimi, w szczególności na stronie internetowej lub w formie komunikatu.

Stwierdzono również, iż wbrew przepisowi art. 39 pkt 2) ustawy kontrolowany przedsiębiorca udostępniając na rynku sprzęt elektryczny i elektroniczny (między innymi elektryczne lampki choinkowe) za pomocą środków porozumiewania się na odległość w sklepie internetowym pod adresem <https://goliathome.pl/> nie przekazał informacji w zakresie nazw i adresów co najmniej dwóch punktów zbierania zużytego sprzętu elektrycznego i elektronicznego – w sposób umożliwiający zapoznanie się z nimi, w szczególności na stronie internetowej lub w formie komunikatu.

Zgodnie z przepisem art. 37 ust. 1 ustawy, *„Dystrybutor obowiązany jest do nieodpłatnego odbioru zużytego sprzętu pochodzącego z gospodarstw domowych w punkcie sprzedaży, o ile zużyty sprzęt jest tego samego rodzaju i pełnił te same funkcje co sprzęt sprzedawany.”*.

Na podstawie art. 37 ust. 2 ustawy, *„Dystrybutor, dostarczając nabywcy sprzęt przeznaczony dla gospodarstw domowych, obowiązany jest do nieodpłatnego odbioru zużytego sprzętu pochodzącego z gospodarstw domowych w miejscu dostawy tego sprzętu, o ile zużyty sprzęt jest tego samego rodzaju i pełnił te same funkcje co sprzęt dostarczony.”*.

Z kolei w myśl art. 37 ust. 3 ustawy, *„Dystrybutor prowadzący jednostkę handlu detalicznego o powierzchni sprzedaży w rozumieniu art. 2 pkt 19 ustawy z dnia 27 marca 2003 r. o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym wynoszącej co najmniej 400 m² poświęconej sprzedaży sprzętu przeznaczonego dla gospodarstw domowych, jest obowiązany do nieodpłatnego przyjęcia w tej jednostce lub w jej bezpośredniej bliskości zużytego sprzętu pochodzącego z gospodarstw domowych, którego żaden z zewnętrznych wymiarów nie przekracza 25 cm, bez konieczności zakupu nowego sprzętu przeznaczonego dla gospodarstw domowych.”*.

W myśl art. 37 ust. 4 ustawy *„Dystrybutor jest obowiązany do umieszczenia w widocznym miejscu w punkcie sprzedaży informacji w zakresie, o którym mowa w ust. 1-3. Dystrybutor udostępniający na rynku sprzęt za pomocą środków porozumiewania się na odległość jest obowiązany do przekazania tych informacji w sposób umożliwiający zapoznanie się z nimi, w szczególności na stronie internetowej lub w formie komunikatu.”*.

Ponadto zgodnie z art. 39 pkt 2 ustawy, *„Dystrybutor jest zobowiązany do umieszczenia w widocznym miejscu w punkcie sprzedaży informacji o punktach zbierania zużytego sprzętu, a w przypadku udostępniania na rynku sprzętu za pomocą środków porozumiewania się na odległość – do przekazania tych informacji w sposób umożliwiający zapoznanie się z nimi, w szczególności na stronie internetowej lub w formie komunikatu.”*.

Zgodnie z treścią art. 91 pkt 25 i pkt 26 lit. c ustawy, administracyjnej karze pieniężnej podlega ten, kto:

- *wbrew przepisowi art. 37 ust. 4 nie umieszcza w widocznym miejscu w punkcie sprzedaży „informacji w zakresie, o którym mowa w art. 37 ust. 1-3, lub kto udostępniając na rynku sprzęt za pomocą środków porozumiewania się na odległość nie przekazuje tych informacji w sposób umożliwiający zapoznanie się z nimi, w szczególności na stronie internetowej lub w formie komunikatu”,*

- *wbrew przepisowi art. 39 pkt 2 nie umieszcza w widocznym miejscu w punkcie sprzedaży informacji o punktach zbierania zużytego sprzętu, a w przypadku udostępniania na rynku sprzętu za pomocą środków porozumiewania się na odległość - nie przekazuje tych informacji w sposób umożliwiający zapoznanie się z nimi, w szczególności na stronie internetowej lub w formie komunikatu."*

Na podstawie art. 93 ust. 5 ustawy, w przypadku stwierdzenia w czasie jednego postępowania kilku naruszeń wyczerpujących znamiona naruszeń określonych w art. 91 ustawy, orzeka się jedną karę za wszystkie naruszenia, której wysokość nie może przekraczać najwyższej kary przewidzianej za dane naruszenia.

Zgodnie z treścią art. 92 pkt 5 ustawy, administracyjna kara pieniężna, w przypadku, o którym mowa w art. 91 pkt 26 wynosi od 5000 zł do 500 000 zł.

Jak wynika z treści art. 92 pkt 6 ustawy, administracyjna kara pieniężna, w przypadku, o którym mowa w art. 91 pkt 25 wynosi od 5000 zł do 300 000 zł.

Mając na uwadze ustalenia kontroli, organ pismem z dnia 18 listopada 2024 r. (doręczonym stronie 20 listopada 2024 r.), znak D/PI.UH.8361.66.2024 zawiadomił stronę o wszczęciu z urzędu postępowania administracyjnego w sprawie wymierzenia kary pieniężnej na podstawie art. 91 pkt 25 i pkt 26 lit. c ustawy. Stronę pouczone, że może brać czynny udział w każdym stadium postępowania, a w szczególności wypowiadać się co do zebranych dowodów oraz zapoznać się ze zgromadzonymi w tej sprawie materiałami, a także przedstawić stanowisko w powyższej sprawie oraz składać wnioski dowodowe w terminie 14 dni od otrzymania zawiadomienia o wszczęciu postępowania administracyjnego, co stanowi realizację zasady czynnego udziału strony w postępowaniu administracyjnym, o której mowa w art. 10 § 1 Kpa.

Strona skorzystała z przysługujących jej uprawnień wynikających z zasady czynnego udziału strony w postępowaniu administracyjnym. Przedsiębiorca w toku postępowania w przedmiotowej sprawie, w formie wiadomości e-mail z dnia 4 grudnia 2024 r. odniósł się do stwierdzonych naruszeń, wnosząc o nałożenie najniższej możliwej kary pieniężnej. Strona wskazała, w szczególności, że w toku kontroli natychmiast podjęto działania mające na celu poprawę stwierdzonych nieprawidłowości. Strona poinformowała także o wysokości obrotów osiągniętych w 2023 r.

W ocenie organu, wyżej wskazany argument nie zmienia stanu rzeczy, w szczególności okoliczności, iż strona dopuściła się wyżej wskazanego naruszenia, czym wypełniła przesłanki zastosowania art. 91 pkt 25 i pkt 26 lit. c ustawy. Organ uwzględnił wyżej wskazany argument przy wymiarze kary w przedmiotowej sprawie, w zakresie możliwości wynikających z art. 93 ust. 3 ustawy, o czym szerzej w dalszej części uzasadnienia decyzji.

Organ w toku postępowania ustalił, że w sprawie nie wystąpiły okoliczności, o których mowa w art. 93 ust. 4 ustawy. Strona nie przedstawiła organowi dowodów i okoliczności wskazujących, że dochowała należytej staranności i uczyniła wszystko, czego można było od niej rozsądnie oczekiwać, aby do naruszenia nie doszło lub że nie miała żadnego wpływu na powstanie naruszenia, a naruszenie to nastąpiło wskutek zdarzeń i okoliczności, których strona nie mogła przewidzieć.

Wielkopolski Wojewódzki Inspektor Inspekcji Handlowej stwierdził, że nie zachodzą w sprawie przesłanki odstąpienia od wymierzenia kary pieniężnej. Podstawą do ewentualnego odstąpienia od wymierzenia kary pieniężnej jest w niniejszej sprawie

art. 189f § 1 Kpa, który stanowi, że „Organ administracji publicznej, w drodze decyzji, odstępuje od nałożenia administracyjnej kary pieniężnej i poprzestaje na pouczeniu, jeżeli:

1) waga naruszenia prawa jest znikoma, a strona zaprzestała naruszania prawa lub

2) za to samo zachowanie prawomocną decyzją na stronę została uprzednio nałożona administracyjna kara pieniężna przez inny uprawniony organ administracji publicznej lub strona została prawomocnie ukarana za wykroczenie lub wykroczenie skarbowe, lub prawomocnie skazana za przestępstwo lub przestępstwo skarbowe i uprzednia kara spełnia cele, dla których miałyby być nałożona administracyjna kara pieniężna”.

Organ ustalił, że w przedmiotowej sprawie, nie zostały spełnione łącznie powyższe przesłanki pozwalające na zastosowanie art. 189f § 1 pkt 1 Kpa. Okoliczności i waga naruszenia prawa nie budzą wątpliwości, co do istnienia przesłanek faktycznych uzasadniających nałożenie kary pieniężnej. Waga naruszenia prawa w przedmiotowej sprawie z pewnością nie jest znikoma, gdyż kontrolowany nie dopełnił nałożonych na niego obowiązków określonych w art. 37 ust. 4 i art. 39 pkt 2 ustawy. Przedsiębiorca uchybił zatem realizacji celów ustawy w zakresie ochrony środowiska naturalnego, a w konsekwencji również zdrowia ludzi. Strona prowadząc profesjonalną, specjalistyczną działalność nie dochowała należytej, wymaganej przepisami staranności i dopuściła się naruszenia prawa o istotnej wadze. Zgodnie ze wskazanym przepisem, organ administracji publicznej, w drodze decyzji, odstępuje od nałożenia administracyjnej kary pieniężnej i poprzestaje na pouczeniu, jeżeli waga naruszenia prawa jest znikoma, a strona zaprzestała naruszania prawa. Zgodnie z jego brzmieniem, przesłanka zaprzestania naruszania prawa musi zatem wystąpić łącznie z przesłanką znikomej wagi naruszenia, co nie zachodzi w niniejszej sprawie. Jednocześnie, fakt zaprzestania naruszania przepisów prawa i podjęcia działań naprawczych, nie zwalnia strony z odpowiedzialności za niedopełnienie obowiązków stwierdzone w chwili kontroli. Zatem zaprzestanie naruszania przepisów prawa i podjęcie działań naprawczych w przedmiotowej sprawie, nie może być uznane jako zwolnienie strony z odpowiedzialności za niedopełnienie obowiązków.

Wskazać należy, że odpowiedzialność wynikająca z art. 91 pkt 25 i pkt 26 lit. c ustawy ma charakter obiektywny i powstaje z chwilą popełnienia naruszenia. Przesłanką tej odpowiedzialności jest samo stwierdzenie przez właściwą jednostkę administracji publicznej nieprzestrzegania przez określony podmiot (administrowany), nałożonych prawem obowiązków. Mając więc na uwadze charakter odpowiedzialności administracyjnej, bez znaczenia pozostają okoliczności, w wyniku których strona dopuściła się nieprawidłowości, czy działania naprawcze podjęte w efekcie ustaleń kontroli, gdyż karę wymierza się za samo naruszenie prawa. Okoliczność zaprzestania naruszania przepisów prawa i podjęcia działań naprawczych nie zwalnia strony z odpowiedzialności za niedopełnienie obowiązków, co zostało stwierdzone w chwili kontroli, może jednak mieć wpływ na ocenę całokształtu sprawy przez organ administracji publicznej oraz zostać wzięte pod uwagę przy ustalaniu wymiaru sankcji administracyjnoprawnej.

Brak jest również podstaw do odstąpienia od wymierzenia kary pieniężnej na gruncie art. 189 f § 1 pkt 2 Kpa. Organ w toku postępowania nie stwierdził, aby za to samo zachowanie na stronę została uprzednio nałożona administracyjna kara pieniężna lub strona została prawomocnie ukarana za wykroczenie lub wykroczenie skarbowe, lub prawomocnie skazana za przestępstwo lub przestępstwo skarbowe. Strona, prawidłowo pouczone o możliwości wypowiedzenia się w sprawie, nie podniosła również żadnej z powyższych okoliczności.

Z kolei, zgodnie z art. 189f § 2 Kpa w przypadkach innych niż wymienione w § 1, jeżeli pozwoli to na spełnienie celów, dla których miałyby być nałożona administracyjna kara pieniężna, organ administracji publicznej, w drodze postanowienia, może wyznaczyć stronie termin do przedstawienia dowodów potwierdzających:

1) usunięcie naruszenia prawa lub

2) powiadomienie właściwych podmiotów o stwierdzonym naruszeniu prawa, określając termin i sposób powiadomienia.

Literalna wykładnia ww. przepisu jednoznacznie wskazuje, iż warunkiem zastosowania odstąpienia od nałożenia kary jest usunięcie naruszenia prawa, przy czym termin ten należy interpretować ściśle, a więc bez rozszerzenia jego znaczenia na przypadki „zaprzestania naruszania prawa”, tych bowiem dotyczy regulacja art. 189f § 1 Kpa (por. Kodeks postępowania administracyjnego. Komentarz. Red. prof. dr hab. Marek Wierzbowski, red. prof. dr hab. Aleksandra Wiktorowska. Rok 2021: „Z uwagi na odmienne brzmienie tych sformułowań na gruncie komentowanego artykułu, należy uznać, że „usunięcie naruszenia prawa” nie jest tożsame z „zaprzestaniem naruszenia”. Tym samym, aby usunąć naruszenie prawa nie wystarczy przerwać naruszanie przepisów prawa, lecz należy usunąć skutki naruszenia (z oczywistych przyczyn nie jest możliwe wyeliminowanie samego naruszenia, a więc zdarzenia z przeszłości, które już zaistniało”). Należy zatem uznać, iż powyższy przepis ma zastosowanie w tych przypadkach, gdy brak jest możliwości wyeliminowania samego naruszenia, natomiast możliwym jest wyeliminowanie jego skutków. Przechodząc na grunt przedmiotowej sprawy należy zauważyć, że w toku kontroli stwierdzono, że kontrolowany nie dopełnił nałożonych na niego obowiązków określonych zarówno w art. 37 ust. 4, jak i art. 39 pkt 2 ustawy. Strona zaprzestała naruszania prawa w toku postępowania kontrolnego. W przedmiotowej sprawie nie jest natomiast możliwe usunięcie skutków naruszenia prawa, ponieważ brak jest narzędzi pozwalających na udzielenie prawidłowej informacji, zgodnie z dyspozycją art. 37 ust. 4 i art. 39 pkt 2 ustawy np. tym konsumentom, którzy nabyli i następnie używali produkty objęte kontrolą, przed datą dokonania przez stronę działań naprawczych. Zatem w przedmiotowej sprawie nie została spełniona przesłanka w postaci konieczności usunięcia skutków naruszenia prawa. Tym samym, nie zachodzą podstawy do zastosowania odstąpienia od nałożenia kary na podstawie art. 189f § 2 i 3 Kpa.

Zgodnie z treścią art. 93 ust. 3 ustawy, „Przy ustalaniu wysokości administracyjnej kary pieniężnej uwzględnia się stopień szkodliwości naruszenia, rodzaj, zakres i okres trwania naruszenia oraz dotychczasową działalność podmiotu.”.

Oceniając stopień szkodliwości naruszenia, należy stwierdzić, że naruszenie to ma istotny charakter. Nałożone przepisami ustawy wymogi informacyjne ukierunkowane są, jak wynika z sejmowego uzasadnienia projektu ustawy („ustawa o zużytym sprzęcie elektrycznym i elektronicznym określa środki służące ochronie środowiska i zdrowia ludzi przez zapobieganie lub ograniczanie niekorzystnych skutków wytwarzania zużytego sprzętu elektrycznego i elektronicznego i gospodarowania tymi odpadami oraz przez ograniczanie ogólnych skutków wykorzystania zasobów i poprawę efektywności takiego wykorzystania, a w konsekwencji zapobiec porzucaniu niebezpiecznych odpadów w miejscach do tego nieprzystosowanych i zminimalizowaniu nielegalnego demontażu zużytego sprzętu powodowanego chęcią uzyskania zysku ze sprzedaży odpadów do tzw. „punktów skupu złomu”), na ochronę szeroko pojętego środowiska naturalnego, a w konsekwencji również zdrowia ludzi. Niezrealizowanie ustawowych obowiązków wpływa niekorzystnie na

zachowania konsumentów, szczególnie z uwagi na brak informacji o konieczności selektywnego zbierania tzw. „elektrośmieci”.

W przypadku zakresu i rodzaju naruszenia należy podnieść, że kontrolowany nie dopełnił obowiązków określonych w art. 37 ust. 4, jak i w art. 39 pkt 2 ustawy. Zatem z uwagi na naruszenie norm wynikających z treści dwóch przepisów, przyjąć należy, że zakres jest znaczny, a rodzaj stwierdzonych uchybień – jak wskazano powyżej – istotny.

Odnosząc się do okresu trwania naruszenia stwierdzić należy, że ustawa, a co za tym idzie obowiązki informacyjne dystrybutora obowiązują od 1 stycznia 2016 r., a zatem strona miała dostateczny czas na zapoznanie się i zastosowanie obowiązujących przepisów ustawy.

Oceniając dotychczasową działalność przedsiębiorcy, organ wziął pod uwagę fakt, że nie był on wcześniej karany za naruszenie przepisów ustawy. Uwzględniono również fakt usunięcia przez przedsiębiorcę stwierdzonych nieprawidłowości.

Po analizie zebranych materiałów, organ w zakresie uznania administracyjnego zdecydował o wymierzeniu kary w dolnej granicy ustawowego zakresu kary.

Mając zatem na uwadze powyższe, w tym przypadku należało wymierzyć odpowiednią karę pieniężną w wysokości 5.000,00 zł.

Wielkopolski Wojewódzki Inspektor Inspekcji Handlowej zdecydował zatem jak w sentencji.

Kara niezapłacona w terminie staje się zaległością podatkową w rozumieniu przepisów ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. *Ordynacja podatkowa* (t.j. Dz.U. z 2023 r., poz. 2383 z późn. zm.). Wyżej wskazaną karę pieniężną na podstawie art. 93 ust. 6 ustawy, przedsiębiorca zobowiązany jest wpłacić na konto bankowe Wojewódzkiego Inspektoratu Inspekcji Handlowej w Poznaniu, podane w sentencji decyzji, w terminie 14 dni od dnia, w którym decyzja o wymierzeniu administracyjnej kary pieniężnej stanie się ostateczna. Zgodnie z treścią art. 93 ust. 7 ustawy, należność z tytułu administracyjnych kar pieniężnych stanowi dochód budżetu państwa.

Pouczenie:

1. Od niniejszej decyzji na podstawie art. 127 § 1 i 2 Kpa, art. 129 § 1 i 2 Kpa w zw. z art. 5 ust. 2 ustawy z dnia 15 grudnia 2000 r. o *Inspekcji Handlowej* (t.j. Dz. U. z 2024 r. poz. 312 z późn. zm.) przysługuje stronie odwołanie do Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów 00-950 Warszawa, Plac Powstańców Warszawy 1, składane na piśmie za pośrednictwem Wielkopolskiego Wojewódzkiego Inspektora Inspekcji Handlowej, skr. poczt. Nr 254, 60-967 Poznań 9, w terminie 14 dni od dnia jej doręczenia.
2. Zgodnie z art. 127a § 1 Kpa przed upływem terminu do wniesienia odwołania strona może zrzec się prawa do wniesienia odwołania wobec organu administracji publicznej, który wydał decyzję.
3. Zgodnie z art. 127a § 2 Kpa z dniem doręczenia organowi administracji publicznej oświadczenia o zrzeczeniu się prawa do wniesienia odwołania przez ostatnią ze stron postępowania, decyzja staje się ostateczna i prawomocna. Skutkuje to również brakiem możliwości zaskarżenia decyzji do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego.
4. W zakresie nieuregulowanym w ustawie, do kar pieniężnych stosuje się odpowiednio przepisy działu III ustawy *Ordynacja podatkowa*. Uprawnienia organów podatkowych przysługują Wielkopolskiemu Wojewódzkiemu Inspektorowi Inspekcji Handlowej.
5. Kara pieniężna podlega egzekucji w trybie przepisów ustawy z dnia 17 czerwca 1966 r. o *postępowaniu egzekucyjnym w administracji* (t.j. Dz. U. z 2023 r. poz. 2505 z późn. zm.) w zakresie egzekucji obowiązków o charakterze pieniężnym.

Otrzymują:

- 1) Strona;
- 2) BA;
- 3) a/a.

Wielkopolski Wojewódzki Inspektor
Inspekcji Handlowej

Elżbieta Wronińska-Kędra